

Školní větrník

9. třída

Základní škola Vysoké nad Jizerou

2023 - 2024

Úvodník

Milí čtenáři,
dovolujeme si Vám představit další číslo Větrníku školního roku 2023/2024 a zároveň Vám přejeme příjemné počtení.

Zábava

Projekt – Příběhy našich sousedů

Pět žáků z 9. třídy - Karolína Francová, Filip Hloušek, Jan Mejzlík, Anna Skrbková a Barbora Šimůnková se s paní učitelkou Veronikou Farskou zúčastnilo projektu Příběhy našich sousedů. Jedná se o vzdělávací projekt pod záštitou organizace Post Bellum pro žáky osmých a devátých tříd. Cílem projektu je zpracování příběhu pamětníka, a to buď formou rozhlasové, či videoreportáže, animace, nebo komiksu. My jsme se po dlouhém váhání rozhodli pro videoreportáž. Základním kamenem celého projektu bylo natočení rozhovoru s naší pamětnicí, kterou se stala paní Svatava Hejralová.

Práce na projektu probíhala celé první pololetí. Nikdy jsme nic podobného nedělali, proto proběhly celkem dva workshopy s koordinátorkou celého projektu, která nás nasměrovala, jak to celé pojmout. Dále jsme se pravidelně po vyučování scházeli, pilně pracovali a plánovali další postup. Videoreportáž byla ohraničena délkou pěti minut. Bylo náročné vybrat z rozhovoru podstatné a zajímavé informace a vejít se pouze do tak krátkého času.

Projekt nám také nabídl možnost zavítat dvakrát do Prahy. Během první návštěvy jsme navštívili Národní památník obětí heydrichiády. Podívali jsme se do kostela a krypty Kostela sv. Cyrila a Metoděje a vyslechli zajímavou přednášku. Také jsme se podívali po nejznámějších místech Prahy. Druhá návštěva nás poté přivedla na videoworkshop, kde jsme dostali zajímavé podněty k tomu, jak naši reportáž dotáhnout do konce.

Celé naše půlroční snažení vyvrcholilo v kině Jas Járy Cimrmana v Tanvaldu na slavnostní prezentaci, která zahrnovala krátký hraný medailonek a přehrání videoreportáže, které ale bohužel nedopadlo úplně šťastně. Společně s námi zde byly ještě další tři týmy, a to ze ZŠ Rokytnice nad Jizerou, Gymnázium Tanvald a ZŠ Rychnov u Jablonce nad Nisou. Naše prezentace nedopadla podle našich představ, příště bychom čekali od organizátorů více profesionality při generální zkoušce zvuku.

Celkově bychom projekt shrnuli jako velmi přínosný a zajímavý. Přinesl nám mnoho zážitků, ale i hodně stresu. Ledacos nového jsme se naučili a poznali. Bylo velmi inspirující poslechnout se příběh paní Hejralové, které bychom chtěli ještě jednou poděkovat, že nám věnovala svůj čas. Také městu, které poskytlo peníze, abychom se mohli projektu zúčastnit.

Pokud byste měli zájem, podívat se na výsledek naší práce, najdete ho na tomto internetovém odkazu: <https://www.pribehynasichsousedu.cz/pojizeri/pojizeri-2023-2024/>. Shlédnutí se chystá i na jedné z videokaváren Divadla Krakonoš.

Karolína Francová, Veronika Farská

Fotografická soutěž

V rámci výtvarné výchovy jsme v 6. třídě uspořádali fotosoutěž Jaro ve Vysokém. Ze všech příspěvků jsme vybrali 16 fotografií a oslovili jsme dospěláky z naší školy, aby vybrali každý za sebe tu nejhezčí fotografii. Zvítězil Vlád'a Husar a na 2. místě skončil Matěj Kazík. Další pořadí jsme neurčovali kvůli stejnému počtu hlasů. Obě vítězné fotografie si můžete prohlédnout.

1.místo V. Husar

2. místo M. Kazík

Reforma školství

Dvěma žákům se znelíbilo, že ve fyzice v 9. třídě, kdy se má probírat elektrotechnika, se učí pouze teorie. Jak je pak možné něco si zapamatovat z učebnice? To se musí vidět a doslova zažít na vlastní kůži. A tak se rozhodli s tím něco udělat! Kontaktovali vedoucího elektrotechnického kroužku. Tak začalo ukazování svých či cizích předmětů, které by mnozí žáci mohli vidět jen v učebnici. Paní učitelka nám řekla, abychom udělali prezentaci o výboji v plynech. Po předvedení přišly na řadu praktické ukázky. Měli jsme tam plno všemožných výbojek, jak vysokotlakých, tak i nízkotlakých. Mnohé byly nalezeny v popelnicích. Použili jsme tam i akumulátory, s kterými jsme podpálili elektrický oblouk. Akumulátory byly potřeba proto, abychom získali velký proud, který školní zdroje nedají. Samozřejmě, že všichni žáci si chránili oči svářecími štíty. A na celý záznam hodiny se můžete podívat: <https://www.youtube.com/...83s>. Nebyla pouze jedna taková hodina, ale bylo

jich více. Například jiné byly zaměřeny na polovodiče či jištění v elektrických obvodech. A v takových hodinách je to přesně tak, jak řekl kdysi Jan Ámos Komenský - Škola hrou!

Výlet do Berlína

Dne 23.5.2024 se část žáků druhého stupně vydala do Berlína, hlavního města Německa. První den jsme do Berlína dorazili po dvanácté hodině. Jako první jsme navštívili technické muzeum, kde jsme si mohli vyzkoušet různé pokusy a prohlédnout si letadla, lodě... Dále následovala prohlídka berlínských památek např.: Braniborská brána, budova parlamentu, ...

Naše poslední cesta prvního dne také vedla na televizní věž v Berlíně, nahoru se jelo výtahem, kde byly nádherné výhledy na celý Berlín. Navečer jsme dorazili na hotel, zkusili hokej a po dlouhém dni spadli do postele. Druhý den ráno jsme vyrazili do známého aquaparku Tropical Island, který je největším krytým bazénem v Evropě. Čekali nás tam různé tobogány, klouzačky, laguny, džungle, mnoho zábavy a živá zvířata např.: motýli, želvy a plameňáci. Tento den jsme si opravdu užili i přes drobné zmatky na konci, potom už na nás čekala nekonečná cesta domů, i přesto některým tato cesta po dlouhém dni rychle utekla. Tento výlet jsme si všichni užili a máme nezapomenutelné zážitky.

Zájezdu se účastnil mix žáků ze 6. až 9. třídy.

Zdravotnická soutěž

Dne 15. května jsme se zúčastnili soutěže mladých zdravotníků v Semilech. Naši školu reprezentovaly dva týmy. Jeden z páté třídy a druhý složený z osmé a deváté třídy. Soutěž trvala celé dopoledne, chodili jsme po různých stanovištích jako např.: polohování, autonehoda, utonutí miminka, resuscitace, obvazová technika nebo všeobecný test. Náš starší tým ve složení: Bára Šimůnková, Karolína Francová, Karolína Patočková, Tereza Chladilová, Filip Hloušek a Karel Burgermiester skončil na skvělém třetím místě. Naši mladší si vedli skvěle, vybojovali také třetí místo. Děkujeme vše, co se na tomto podíleli.

Barbora Šimůnková

S touto soutěží souvisela i další společná akce většiny tříd 2. stupně, kdy se všichni vydali do Semil na Den intergrovaného záchranného systému. Proběhlo tu nejen krajské kolo soutěže mladých zdravotníků, ale svoji práci tu přiblížily všechny složky IZS. Bylo nač se dívat, každý si tu mohl najít to svoje.

Perličky z lavic

Uveď alespoň jednu operu Bedřicha Smetany... – Prodaná Libuše

Výživa bez masa se nazývá? – vegetace

Na stěnách cév se usazuje – chmel, chloroplast, který může způsobit ucpání cév.

Kdo je věřitel – ten, kterému se věří.

Co je pohledávka – to je, když něco dlouho hledáme.

Stalo se...

Týden pro wellbeing ve škole

Ve dnech 13. - 20. února 2024 se naše škola zapojila do projektu pro duševní zdraví a pohodu. Paní učitelky pro nás měly připravené různé aktivity a pracovní listy. Se třídami cvičily různá dechová cvičení a jógu nebo vypracovávaly pracovní listy, které nám měly pomoci s naším psychickým zdravím. Žáci 4., 5. a 6. třídy nám také vyzdobili vchod do školy krásnými obrázky. Barva psychické pohody je fialová, protože v minulosti to byl symbol bohatství a moci, a proto se žáci naší školy a paní učitelky oblékli jeden den do fialového oblečení.

T. Nechanická a N. Davidová, 9. třída

A jak se to líbilo žákům 2. stupně?

Kreslili jsme obrázek, který měl být fialový, s rukama a srdcem, bylo to docela zábavné.

N. Skrbková

Do školy jsem přišel ve fialovém a o tělocviku jsme cvičili jógu, bylo to fajn.

F. Balatka

Hned první den jsme dělali relaxační cvičení a pokopali se. O tělocviku jsme hledali kameny, které měly reprezentovat naše problémy a o češtině jsme plnili pracovní listy.

K. Patočková

Meditovali jsme, vítali slunce, poslouchali hudbu, psali test o sebevědomí, házeli kameny se svými problémy, a také jsme pálili papíry, na kterých byly napsány naše problémy.

T. Chladilová

Preventivní program 5 rad pro Bertu

Dne 15.1.2024 se naše třída vydala do Semil. Nejprve jsme si procházeli knihovnu a paní knihovnice nám ukázala, jak to tam chodí, podle čeho tak jsou roztríděné knihy a jak je hledat. Poté jsme se přesunuli o patro níž do kina. Tam na nás čekali 4 herci, kteří si s námi chvíli povídali, a poté nám zahráli příběh mladé dívky Berty. Bylo to o problémech, které mají lidé v našem věku. Příběh skončil tím, že se Berta začala potýkat s bulimií. Poté se nás herci ptali, jestli bylo s Bertou všechno v pořádku. Nakonec ten příběh zahráli znovu, ale my jsme museli tlesknout tam, kde se dělo něco špatně a příběh jsme opravili a všechno dobře dopadlo. Byl to velmi zajímavý a poučný program.

Tereza Nechanická

Beseda se spisovatelkou Fišarovou

Dne 4.1.2024 na naši školu přijela paní spisovatelka, která nám přišla vyprávět o jejích knihách. Měla s sebou i kolegu, který ji pomáhal. Deváté a osmé třídy říkali o knize která se jmenuje Nikolina cesta. Nejprve ale vyprávěla o svém životě, jak byla dřív učitelkou a psala jen ve volném čase, ale ve škole ji inspiroval příběh jedné dívky, o kterém je Nikolina cesta a chvíli poté se začala psaní věnovat profesně. Příběh o Nikole je velice smutný, protože domácí násilí je složité, jak psychicky, tak fyzicky. Ale to, jak to s Nikolou dopadlo, to si musíte přečíst sami.

Tereza Nechanická

Český den proti rakovině

Ve středu, 15. května se konal celorepublikový den proti rakovině. Tato sbírka na naší škole probíhá každý rok. Letos se konkrétně vybíraly peníze na rakovinu prsou. Dvě žákyně z deváté třídy se této sbírky ujaly a vybíraly peníze po základní škole, ale také po celém Vysokém nad Jizerou. Každý, kdo přispěl minimální částku dvaceti korun, dostal kytičku, představující měsíček lékařský. Vybralo se celkem 5006 Kč. Děkujeme všem, co přispěli!

Natálie Davidová

Poražen na přechodu pro chodce

Pokračování

Když jsem byl sám, zeptal jsem se sestry, nebylo-li by něco k snědku, nějak jsem dostal hlad. Sestra mi vysvětlila, že při otřesu mozku, zvláště když je silný, se nesmí nejméně 24 hodin jíst, protože by došlo k silnému zvracení.

Zjistil jsem, že o nějakém vstávání na záchod nemůže být ani řeči. Ani jsem nebyl schopen se posadit. Snad neexistovalo místo, které by při pohybu DĚSNĚ nebolelo, ačkoliv nikde nebylo nic vidět, ani modřina. Čural jsem do flašky, ale jen podat a zavěsit tu flašku byl hrdinský kousek.

Druhý den ráno, při vizitě, mi bylo vysvětleno, co a jak a já zas vysvětloval, jak jsem k tomu zranění přišel. Pak přijel pro mě svalnatý Bratr, že mě odveze na rentgen. Říkal jsem mu, že tam dojdu pěšky, protože jet na pojízdné židli je jaksi zbytečné (ponižující), to zvládnou... Ten Bratr se usmál a řekl „tak to zkuste“. Já se ani neposadil, natož postavil, takže jsem tu pojízdnou židli přijal velice rád.

Jeli jsme opět chodbami, výtahem dolů a opět chodbami, až jsme dorazili před dveře rentgenu. Bratr předběhl všechny čekající, ohlásil mě a zatahl mě dovnitř. Opět mě překvapilo, že jakýkoli pohyb je bolestivý a taková banálnost, jako přejít z židle na stůl u rentgenu je bez pomoci téměř nemožné. Pak mě pan doktor rentgenoval shora, zdola, zprava a zleva, vždycky přiložil takovou plechovou placku, se kterou, po expozici, hned odešel. Vrátil se a řekl, že je to dobrý a další obrázek. Podivil jsem se, jak to může vědět, tak rychle, to přeci nejde tak rychle vyvolat... Pan doktor se zasmál a řekl: „Vy

jste asi dlouho nebyl na rentgenu, teď je to elektronické a hned je to v počítači.“ Ukázal mi ten obrázek na počítači a já jsem mu vysvětlil, že kdyby to bylo v mém mládí, neměl bych do čeho rezat gramofonové desky. Pan doktor znejistěl a řekl, že už slyšel, že se do rentgenových filmů řezaly amatérské gramofonové desky, a tak jsme trochu popovídali...

Výsledek byl, že je to k nevíře, ale jsem celý, nic zlomeného, jen ty naraženiny a pohmožděniny, ale to bude trvat dlouho a užiji si bolesti.

Bratr mě dopravil opět na pokoj a v okamžiku jsem měl na stolečku ták se svíčkovou, knedlíkem, nějakým moučníkem a pomeranč. Vonělo to tak úžasně, že jsem se se skučením posadil a pokusil sníst kus masa. Bylo křehoučké a dobré. Vzal jsem si i kus knedlíku a konec! Jako kdybych měl ucpané potrubí. Dělal jsem všechno možné, ale pozřít něco dalšího nešlo! Schoval jsem si alespoň pomeranč, ale to bylo všechno. Postěžoval jsem si sestře, že se mi asi něco stalo, protože jinak bych byl schopen sníst dvě porce a nevím, co se to děje... Sestra mě ujistila, že to je při otřesu mozku normální a nemám si z toho nic dělat, ale když ono to bylo tak strašně dobré...

Odpoledne byl klid a večere... Byla sice studená, ale pověsti o strašném žrádle v nemocnicích ani náhodou! Bylo to výborné a tolik - jenže zas jsem jen d'oubnul a dost! Pak jsem usnul.

Ráno bylo měření teploty, ani jsem se nestihl podívat na údaj, stejně by mi to bylo málo platné - teploměr byl elektronický a odečítalo se to v jakési krabičce, ale sestra byla spokojená. Opět měření tlaku a ani nevím jak, přišla Velká vizita. Byl jsem předmětem zájmu, pan ošetřující lékař vysvětlil panu primáři, o co jde a usnesli se, že nejdříve v pátek, dřív že mě nepustí. Páni doktoři se pak radili a usnesli se co se mnou. Musí se počkat, měřit tlak a sledovat.

K obědu bylo něco jako čevabčiči, obloha, no jak v nóbl restauraci. Jenže já do sebe nedostal nic. Schoval jsem alespoň jablko – ještě teď se mi sbíhají sliny... Odpoledne se objevila Markéta (jako nejprůbojnější) pak Helena a Jirka. Ani se moc nevydělali a hned na mě, co říkal ten a byla-li tu ta paní, co mne porazila, zahltili mne otázkami, na které se odpovědí nedočkali.

Jirka říkal, že šli přes ten přechod, co mě porazilo to auto, že hledali tu krvavou skvrnu, ale že už tam žádná krev není. Pak mě Jirka poučil, že to hned přijedou hasiči a tlakovou vodou krev umyjí... (to je pravda, hasiči tam byli a skutečně to tlakovou vodou pracně myli). Krátce, dělali si ze mě, ubožáka, srandu. Večer přišel Vašek a probrali jsme všechno možné.

Tak ty dny ubíhaly jako ve snách a nějak v mé paměti nezanechaly stopu. V pátek ráno mi při vizitě sdělil pan primář, že mě tedy propustí do domácího ošetřování. Sestra mi potom poradila, že nemusím spěchat, že mohu klidně poobědvat, než napíšu zprávu - to bude trvat. Skutečně jsem poobědval, tj. hnípal jsem se trochu v talíři a měl už strach, není-li to příznak něčeho horšího, když JÁ nemám hlad. Asi ve dvě hodiny přišla sestra, že už je to napsáno a mohu se strojit. Já jsem nesměle namítnul, že půjdu domů pěšky.

Sestra dala ruce v bok a řekla silným hlasem: „Vy a pěšky jó? To bych chtěla vidět!“ a objednala sanitku.

Za chvíli přišel saniták a vyzvedl mě. Chtěl jsem jít sám, ale saniták mě vzal velice pevně - věděl proč. Po pár krocích jsem připustil, že bych asi domů nedošel a po dalších krocích jsem měl obavu, že nedojdu ani do té sanitky. Jenže saniták byl předvídavý, odborně mě nacpal do sanitky a přikurtoval. Ani přikurtovat jsem se nebyl schopen, nemohl jsem pořádně hýbat rukama. V Náplavní zastavil u domu a hned se utvořila fronta asi pěti aut, která nemohla projet. Ale čekala klidně, netroubila, jak jsem čekal.

Saniták mě vydoloval ze sanitky a dovedl k domu - ta ostuda. Musil jsem mu ukázat klíče od domu a odemknout, ukázat klíče od bytu a přemluvit ho, že to zvládnou sám. Poděkoval jsem milému a pečlivému sanitákovi, dveře se zavřely a já zjistil, že těch 29 schodů k výtahu snad nevylezu. Když jsem si vzpomněl, že ve čtrnácti letech jsem bral ty schody po třech a do té bouračky po dvou a teď nemohu ani po jednom, tiše jsem se rozbrečel. Nicméně jsem ty schody s velkým sebezapřením vylezl. Výtahem jsem vyjel do čtvrtého patra a to půl patro doslova slezl po čtyřech.

Markéta byla v bytě a té jsem hrdě všechno zapřel. Byla by mi dole pomohla, ale co kdyby nás někdo viděl, jak JÁ nemohu jít po schodech...

V sobotu jsme měli jet do Stanového. Přijel Jirka a odtahal všechny tašky do auta. Markéta mi zakázala jet v zakrvácené košili (po bouračce celá záda krvavá), i když by to nebylo moc vidět, měl jsem bundu. Našla nějakou jinou košili a musel jsem se s kvílením zase převlékat. Nevím, proč jsou ženský tak háklivý na trochu krve, notabene suchý. Naštěstí bylo teplo, a tak ta zakrvácená bunda se mohla hodit do pytle, ostatně ten byl taky samá krev.

Cestou Markéta kázala zastavit u IKEA, kde je krom jiného i dobrá restaurace. Hned za vchodem byly ale jezdící schody a já s babiččinou holí... Jirka chtěl hned použít výtah pro vozičkáře - to bych nepřežil a vydal jsem se na ty jezdící schody. Nastoupil jsem zcela hladce, Jirka mě předběhl a chtěl dávat nahoře záchranu, ale zvládl jsem to perfektně. Šourání po prodejně jsem taky zvládal a v té restauraci jsem vlastně poprvé po týdnu něco snědl.

Do Stanového jsme dorazili v pořádku, ale ty schody z půdy, to přeci jen bylo moc. Nicméně jsme to zvládli a zalezl jsem hned do postele. Měl jsem toho tak akorát.

(Krácen)

Milan Fügner, vedoucí elektrokroužku

Jestlipak vyjdu po těch schodech.

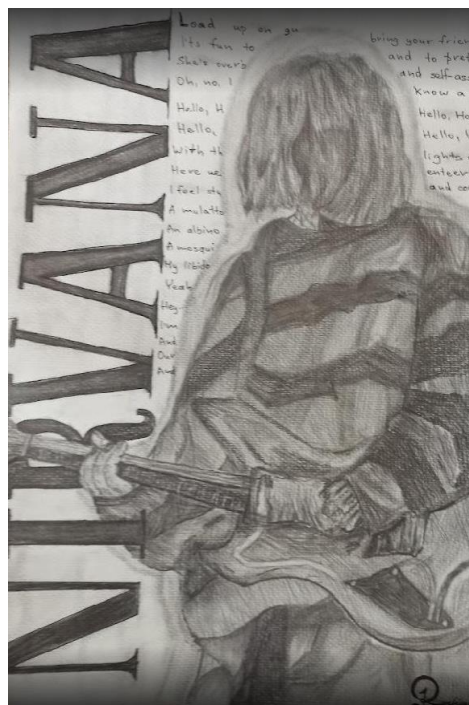

To se mi to sedí.

Ukázka výtvarné tvorby na naší ZŠ

Natálie Skrbková,

Rita Lohvinova

Rita Lohvinova

Poli Mantulenko

Někteří žáci se letos zúčastnili krajské výtvarné soutěže Rok s Habsburky. Úspěch zaznamenala Polina Mantulenko ze 6. třídy, která získala za svůj obrázek se zámek Mníchovo Hradiště ve své kategorii 2. místo. V libereckém muzeu probíhá nyní výstava prací, kde najdete výtvarné práce i dalších našich účastníků této soutěže.

Další úspěch ve výtvarné soutěži vyhlášené Technickým muzeem v Liberci zaznamenali dva žáci 4. třídy – **František Vacek** a **Rozálie Rendlová** se dostali mezi

10 nejlepších. Tématem jejich práce byly tramvaje. Za odměnu celá třída navštívila právě toto muzeum.

Rozhovor

Rozhovor s vedoucí kuchyně Lucií Hornovou

Tento rozhovor vznikl v souvislosti s druhým vařením se šéfkuchařem v naší školní kuchyni. Tentokrát jsme ochutnali šéfkuchařské hamburgery.

Jaké bylo podle vás vaření se šéfkuchaři?

Naprosto super.

Viděli jste, že dětem spíše chutnalo nebo ne?

Tak napůl, velkým ano, malým ne.

Ulehčili vám práci?

Spíše přidělali, ale bylo to fajn.

Proč přidělali?

Normálně vaříme ve dvou a třetí nemá co dělat a teď nás bylo pět a skoro jsme nestíhali.

Vyhovovalo vám s nimi pracovat?

Určitě ano, chtěli bychom navázat dlouhodobější spolupráci a vařit s nimi každý rok.

Zavedete to víckrát za rok nebo jenom jednou?

Jenom jednou za rok, protože je to hodně náročné na suroviny, normálně stojí oběd 30 Kč a takhle byl za 60 Kč, ale protože umím hospodařit s penězi, můžeme si to dovolit.

Rozhovor s Radimem Zenklem

V dubnu se ve škole uskutečnil koncert pana Radima Zenkla Hudba šesti kontinentů. Nebyl u nás poprvé, slyšeli jsme už třeba i jeho vánoční program. Rozhodli jsme se ho trochu vyzpovídat.

Čím jste chtěl být jako malý?

No ono se to postupem času mění, když jsem byl malý, tak to byl popelář. Ale postupem času byly čím dál více filmy o válce, tak jsme s klukama chtěli být vojáci, to mi chvíli vydrželo. Pak to chvíli bylo herectví potom něco s přírodou a nakonec jsem skončil u hudby, ale rád se k přírodě vracím.

Kdo nebo co Vás přivedlo k hudbě?

Asi láska k té hudbě to nejvíce. Také i trochu rodina, protože se celá věnovala hudbě. Nejvíc mě inspirovali trampské písně ty i nejradyji poslouchám.

Jak jste se dostal ke hře na mandolínu?

No začínal jsem hrát na kytaru, ale na tu hrálo hodně lidí, tak jsem chtěl něco odlišného. Ta mandolína mi přišla nejsympatičtější a taky vzhledem, že se s ní dá cestovat díky tomu, jak je maličká. Když už jsem ji měl, začal jsem se o to zajímat a objevil jsem spoustu nových žánrů.

Jak dlouho na ni hrajete?

No, když to řeknu přesně, tak je to 45 let.

Víme, že účinkujete i v Americe se známými hudebníky, co Vás tam přivedlo?

Už od svých 13 let jsem chtěl utéct na západ, protože tam hodně lidí utíkalo za svobodou. Původně jsem chtěl jít do Kanady, protože ve světě měla lepší jméno. Když jsem se začal věnovat té bluegrassové hudbě, zjistil jsem, že hlubší zázemí je ve Státech.

Odkud jste získal tu mandolínu?

Tuto konkrétní mám od firmy breedlove. Ti mě oslovili, že by mi poslali mandolínu na míru zadarmo výměnou za reklamu. Tehdy už jsem ale měl jednu od českého výrobce Rosti Čapka, řekl jsem, že jednu mám, ale jestli mi nevyrobí mandolu.

Máte děti, pokud ano, jsou talentované jako vy?

Mám syna Martina, tomu je teď 10 let, já si myslím, že ten talent má, jde to cítit. Hraje na ukulele, přešel i na kytaru, takže hrajeme spolu. Ne, že by ho to nějak zvlášť bavilo, ale je hudebně talentovaný určitě.

Kde se Vám mimo Českou republiku nejvíce líbí?

No tak budou to ty Spojené státy, protože tam jsem strávil půl života. Pak mám také oblíbené země jako třeba Irsko nebo Itálie.

Kolikrát jezdíte do Ameriky za rok?

No někdy až moc třeba až 5 krát. Záleží podle hraní, spíš jezdím na kratší cesty, abych byl více času doma s rodinou.

Na kolik nástrojů umíte hrát?

Těžko říct hlavní je ta mandolína, k tomu i ta kytara, trochu basa , různé flétny, hlavně irská. a vracím se i ke klavíru.

(Radim Zenkl se narodil v Opavě, od léta roku 1989 působí v USA, kde v roce 1992 zvítězil v prestižní celoamerické mandolínové soutěži s mezinárodní účastí „Winfield Mandolin Championship“. Natočil osm solových CD a vynalezl speciální mandolínovou techniku, při které nástroj zní jako dva nástroje současně.)

Fotoreportáž

dobřůtky na den dětí

kouzelník

Pohádka – Die grosse Ruebe (8. třída)

Karneval ve školní družině

Sport

Dne 12. června se naše týmy vydaly na vojenskou soutěž Ještědská hlídka. Tentokrát jsme jeli do Turnova. Ráno nám počasí moc nepřálo, ale poté se oteplilo a my jsme se připravili na start. Trať dlouhá 5 kilometrů v terénu a plnění disciplín nás moc bavilo. Některé z disciplín byly například překonání řeky raftem, topografie, střelba, hod granátem nebo první pomoc. Nejen, že jsme si skvěle den užili a zasportovali, ale skončili jsme v top 10. S osmým místem odjížděl tým z osmé a deváté třídy. Tým šestáků a sedmáků skončil na místě patnáctém. Velké díky patří paní učitelce Haklové, která vše zajistila a skvěle nás připravila. Tato akce se povedla.

Barbora Šimůnková

Fotbal a vybíjená s pátou třídou

Atletický trojboj

Miniolympiáda

Protože v letošním roce nás čekají letní olympijské hry, probíhá po celý školní rok na škole projekt připomínající tuto událost. V pondělí 17.6. nastoupila ke svému olympijskému klání družstva žáků 2. stupně. Vznikla napříč třídami, aby se síly vyrovnaly a nikdo nebyl ve výhodě. V přípravné fázi probíhal během 2.pololetí olympijský kvíz, kdy byly na chodbě připravené otázky pro každého, kdo měl zájem se zúčastnit, a ty se pravidelně měnily. Vítězky tohoto kvízu byly Dominika a Míša Lánské a Amálka Vacková, všechny z 8.třídy. Před samotnou miniolympiádou se týmy sešly, aby si připravily své vlajky, pokřik a také aby napsaly vzkaz svému patronovi. To byli vybraní sportovci, kteří se letos zúčastní LOH. Týmy ji popřály úspěch a vyjádřily podporu, vzkazy jim byly následně odeslány. Samotná sportovní část se skládala z běhu na 60m, vytrvalostního běhu, překážkového běhu, hodů míčkem, skokem do dálky, skoků přes švihadlo, sedů-lehů a střelby ze vzduchovky. Bohužel se družstva na poslední chvíli musela trochu promíchat, protože 20 dětí ten den nepřišlo do školy. Přesto ale všechno klaplo. Vítězným družstvem se stalo to ve složení A, Knopová, J. Koucký, Š. Marek (8.třída), K. Husarová, K. Fidlerová (9.třída), M. Kazík (6.třída) aj. Hrazdil (7.třída). Následně byly vyhodnoceny i nejlepší výkony jednotlivců.

Na tuto akci navázala akce pro žáky prvního stupně, tu pro ně v parku uspořádali žáci 9. ročníku. V menších skupinkách se strádali na různých stanovištích, kde také měli prokázat svoji obratnost a zdatnost.

K olympijskému projektu patřil i školní pochod, který byl uspořádán 8 května a byl určený všem zájemcům z řad dětí, rodičů i široké veřejnosti. I tady se po tratích plnily různé úkoly, které souvisely s olympiádou, takže kromě posílení tělesné zdatnosti si účastníci mohli rozšířit své obzory. Tady nám pomohli i někteří rodiče, kteří pro akci připravili občerstvení.

A úplně poslední akcí kromě jiných byla beseda s bývalou olympioničkou Blankou Paulů, která byla určena žákům 2. stupně.

Úspěch na krajské soutěži

Velkého úspěchu dosáhl v soutěži Atletický trojboj s Adamem dosáhl žák 1. třídy **JAN HAVLÍČEK**, který se na krajském finále v Turnově umístil na krásném 3. místě. Gratulujeme k tomuto úspěchu a doufáme, že i v dalších letech se bude takto dařit. Celkově ale byli chlapci z 1. třídy úspěšní už na okrsku, kde se do 4. místa vešli všichni tři účastníci (ještě Christian Tamborský a Matěj Zelinka).

Okrsek – 1.,3. a 4. místo, vpravo kraj-3.místo

Kam jsme se dostali?

Jméno	Škola	Obor
Roman Beran	ISŠ Vysoké nad Jizerou	Autolakýrník
Natálie Body	ISŠ Vysoké nad Jizerou	Autolakýrník
Anita Čumová	SZŠ Turnov	Praktická sestra
Natálie Davidová	VOŠZ a SZŠ Trutnov	Zdravotnické lyceum
Karolína Fidlerová	VOŠ Varnsdorf	Grafický desing
Karolína Francová	Gymnázium Semily	-
Filip Hloušek	Střední škola Semily	Tesař
Karla Husarová	ISŠ Vysoké nad Jizerou	Opravář lesnických strojů
Artem Lohvinov	SŠ Kunovice	Letecký mechanik
Jaroslav Martinec	ISŠ Vysoké nad Jizerou	Karosář
Jan Mejzlík	SPŠ, SOŠ a SOU Hradec Králové	Informační technologie
Tereza Nechanická	Gymnázium Semily	-
Jakub Patočka	SŠ řemeslná Jaroměř	Truhlář
Anna Skrbková	Střední zdravotnická škola	Praktická sestra
Barbora Šimůnková	SOŠP Jeronýmova	Pedagogické lyceum
Adam Václavík	ISŠ Vysoké nad Jizerou	Opravář lesnických strojů
Tomáš Vedral	ČLA Trutnov	Mechanizace a služby
Alexandr Vocol	SŠ Semily	Elektrikář

Pohovor

Snad každý ví, že v 9. třídě se dělají jednotné přijímací zkoušky a ti co nejdou na maturitní obor, mohou se jen válet za pecí. Ale ne každý ví, že ti, co jdou na učňovský obor, dělají školní přijímací zkoušky. Školní přijímací zkoušky bývají ve formě pohovoru a jeden takový podstoupil žák naší školy Saša. Pozvání přišlo ze střední průmyslové školy technické z Jablonce, kam se Saša hlásí na obor elektrikář slaboproud. V soudný den před příchodem Saši již byla plná učebna jeho nastávajících spolužáků. Každého žáka si učitelé vyvolávali jednotlivě. Od ostatních jsem se dozvěděl, že mi prý stačí pouze tužka. Kolovaly také zvěsti, že se tam musí vyplnit nějaký test z českého jazyka a matematiky. Tak jsem se ještě o něco víc obával, že neuspěji, dokonce jsem si myslel, že na mě dojde řada až druhý den. A přece došla ještě dnes. Odešel jsem nějakým panem učitelem do vedlejší učebny, kde na stole ležel papír se zadáním a vedle něj prázdný papír na poznámky. Tak jsem se pustil do práce, snažil jsem se psát krasopisně, protože jsem si myslel, že to po mně budou číst. Po vyplnění jsem se odebral „na potítko“, kde trpělivě čekala trojice učitelů, kteří už si na mě brousili zuby. Zadání bylo dost jednoduché, byla tam práce s textem o elektromobilech, poznávání geometrických tvarů těles a logická úloha. Odpovědi jsem jim přeříkal a pak jsem řekl, že ještě jsem si tady něco přinesl a vytáhl jsem z tašky nabíječku galvanických článků. Dívali se na mě, jako kdybych utekl z Bohnic. A v kufříku jsem měl ještě ostatní zhotovené „vynálezy a zlepšováky“, například řvoucí vyzvánění k telefonu či dvě opravené svítílny, bezpečnostní zásuvku a také startér od zářivky. V tu chvíli řekli, že to je maturitní otázka, popsat funkci startéru od zářivky a toho jsem se hned chytil a popsal jsem, jak funguje rozsvícení celé zářivky. U toho

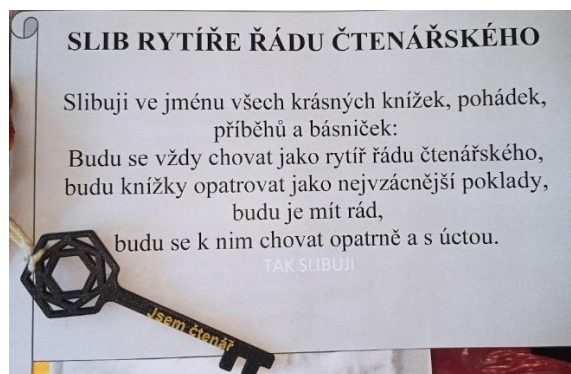
startérů jsem jim říkal, že jsem tam odštípnul ten proražený svitkový kondenzátor a startér funguje nádherně dál a takhle jsem upravil už mnoho startérů. A stihnul jsem se tam zmínit dokonce o elektrokroužku, ale bohužel jsem se tam již nestihl zmínit o videu „elektrický výboj v plynech“. I přes tento pohovor mě do této školy stejně nepřijali, a to jsem rád.

Alexandr Vocel

Pasování na čtenáře

Ani letos nezapomněl pak král písmenkového království pasovat nové rytíře čtenářství, aby rozšířil řady svých věrných. Děti mu nejprve přečetly úryvky z oblíbených knížek (rytířka Štěpánka Metelková si text i sama sepsala), poté je král slavnostně pasoval do nové hodnosti, věnoval jim knížku a klíč ke svému království a ony poté podepsaly slib rytíře řádu čtenářského. Děkujeme panu králi a zároveň se na jeho návštěvu těšíme i příští rok.

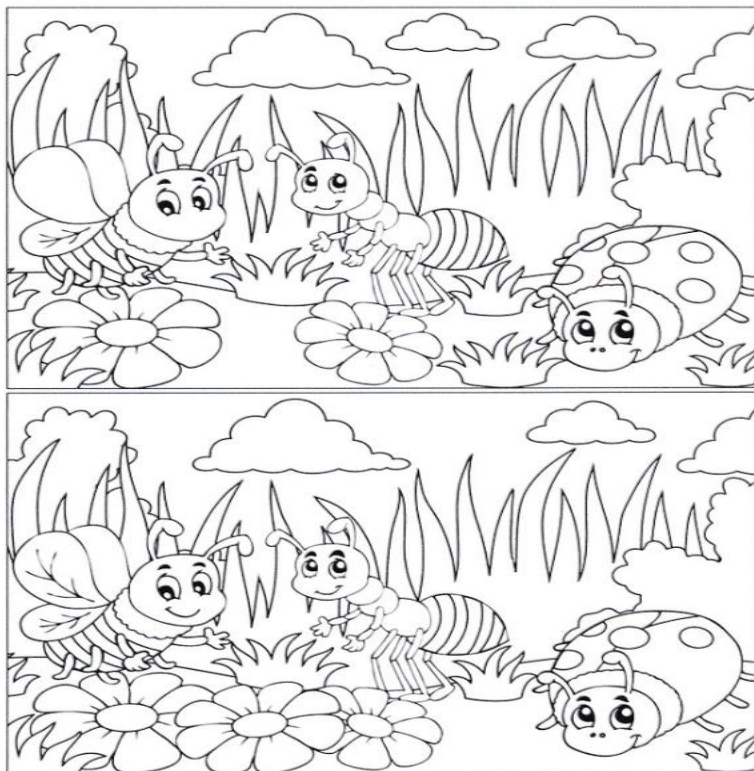

Jizerská lyra – regionální recitační soutěž Tanvald

Naši letošní účastníci z 1. až 5. třídy

Najdi 7 rozdílů

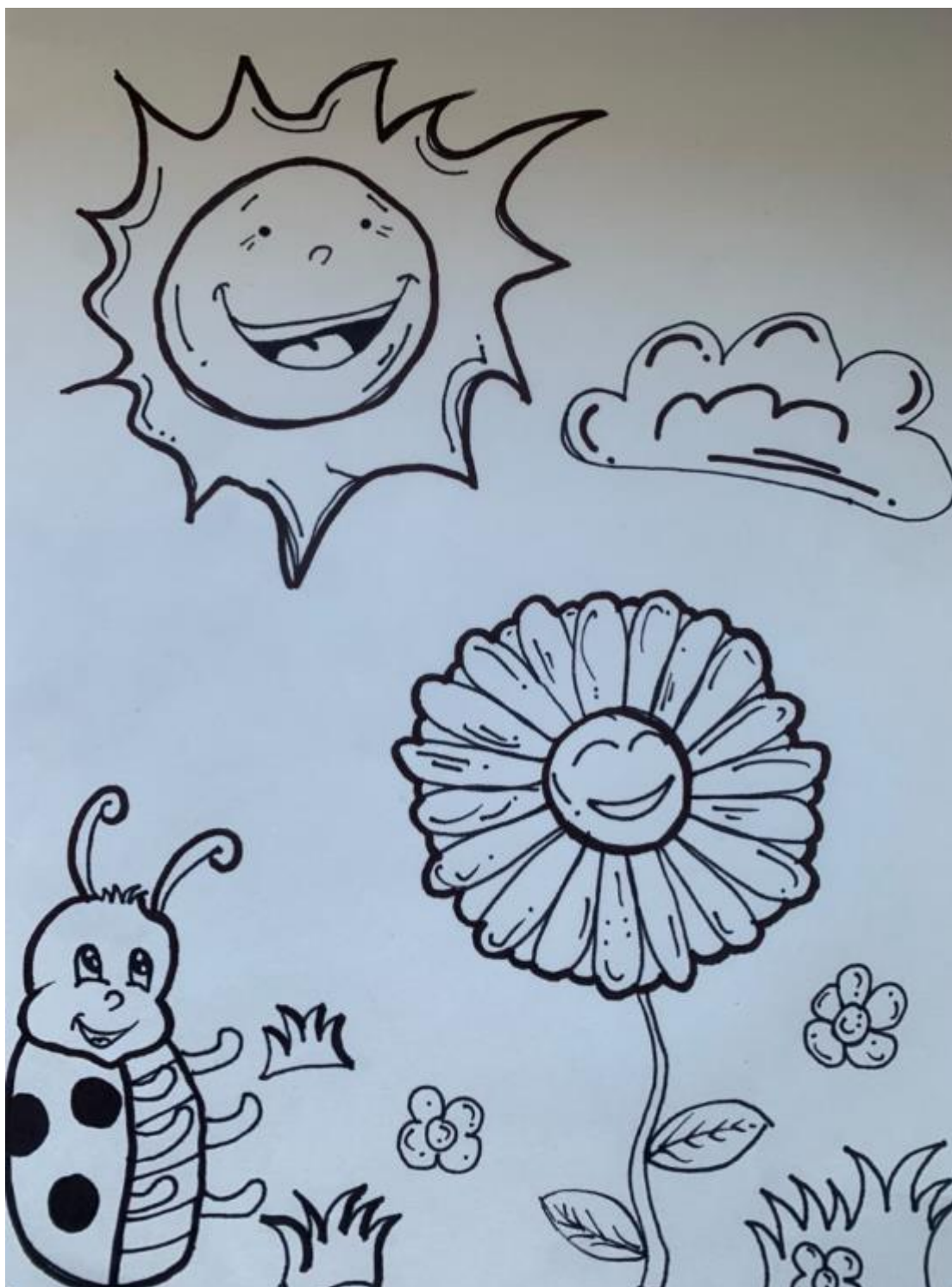

Den s myslivci

Žáci z 1. stupně si letos opět užili akci s vysockými myslivci. Ti pro ně pravidelně pořádají dopoledne plné různých ukázek, povídání o přírodě, jejího poznávání a ledačeho, co souvisí právě s myslivostí. Užili si opékání špekáčků na závěr. A čekal je ještě jeden úkol – měli své zážitky přetavit do výtvarných prací. Zástupci mysliveckých sdružení je potom ve škole vyhodnotili a odměnili spoustou krásných cen. Práce byly opravdu vydařené a v 5. třídě to pojali dokonce prostorově, jak ukazují fotografie níže.

Omalovánka

Křížovka

Pokud správně vyluštíš dvě následující křížovky, získáš dvě slova, jejichž doplněním do následující věty získáš kompletní motivační citát.

.....TRÉNUJÍ, SI STĚŽUJÍ.

(TAJENKA 1)

(TAJENKA 2)

Tajenka 1

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										

1. Sport, u kterého nepotřebuješ schopnosti těla, ale schopnosti mozku
2. Náradí atleta, který jím hází, i kováře, který s ním pracuje
3. Sport, jehož disciplínami jsou fleret, kord, šavle
4. Místo konání letošních LOH (hlavní město Francie)
5. Sport, v němž se objevují disciplíny běhací, skákací, vrhací, házečí, a je považován za královnu sportů
6. Českým slovem pojmenuj fotbal
7. Místo, kam se snaží dostat míč každý fotbalista
8. Sport, který proslavila Petra Kvitová (někdy se mu přezdívá bílý sport)

Tajenka 2

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										

1. Kterou atletickou disciplínu u nás proslavil Roman Šebrle či Tomáš Dvořák?
2. Cenný kov určený vítězi
3. Místo konání prvních novodobých olympijských her a také hlavní město Řecka (psané česky)
4. Sport pro opravdové chlapy, při němž se pro ránu pěstí nejde daleko
5. Nejdelší běžecká disciplína letních olympijských her
6. Český název pro basketbal
7. Sport, při němž vlastní silou poháníme nemotorový dopravní prostředek, může být dráhová, silniční...

Divadlo

V 6. třídě jsme si letos zkusili připravit malé divadelní představení pro 1. a 2. třídu úplně od začátku. Rozdělili jsme se na 3 skupiny a každá dostala stejnou pohádku. Protože to byla pohádka smíchaná ze tří (Karkulka, Perníková chaloupka a Budulíněk), jmenovala se Popletená. Nejprve jsme si ji museli zdramatizovat a dát jí divadelní podobu. Potom jsme se museli naučit každý svoji roli. A začaly zkoušky. Nejprve čtené a potom už jsme zkoušeli pohyb na jevišti, přibrali jsme kostýmy a rekvizity a zkoušeli naše vystoupení zpestřit různými improvizacemi. A potom už to přišlo naostro. Pozvali jsme prvňáky a druháky na sál, kde už byla připravená scéna, a oni dostali dva úkoly – vyhodnotit pomocí barevného kolečka nejpovedenější provedení pohádky a poznat, ze kterých pohádek byla tahle spletená. Kromě toho se nám mezi jednotlivými vystoupeními postarali o hudební vystoupení, aby pauza lépe uběhla. Všechny tři skupiny se od dětí dočkaly hlasů, takže vítězové jsou vlastně všichni, protože to dotáhli do zdárného konce, i když žlutí se líbili nejvíc.

Pozvánka na závěrečné divadelní představení 9. třídy

A to je pro tento školní rok vše. Předáváme štafetu další devítce, závěrem Vám přejeme pěkné prázdniny, málo úrazů a hodně zdraví. Na shledanou!

Krásné
prázdniny!

